

[מרגש: הגב' רחל הבר מהי' אשת הרב אברהם ישעיהו הבר צצ'ל בפרק יומן מחיו ארוכי המעש]

52. בחסדך בטחתי

שהשתמש בתמונה מבלי ליטול רשות ומבליל שלם עליה תבין ותקילין. בהחלטה שקבעה אותה, בית המשפט חיב את הצדיק לשלם כמה אלף שקלים של כספם ופיזיו! (זו הסיבה שנמנעה מלראות מעלה במהו זו את התמונה המדוברת).

אני עצמי ראייתי את התמונה בביטחון. בעלי במרקז, לצד שני שוטרים במדים ופניהם תמרורות. ברגע הראשון נעתקה נשימתה מכובשה ומכאבה. דמעות של עלבון ושל זעם חנקו את גרוני. אך ברגע הבא בחרתי להתבונן בפרטים. להסתכל בפניו שהairoו מן התמונה. להתעלם מן הרקע הסובב אותו. להתררכס בעיניהם, במבטן, בפנים, ולפחוץ ידעתך איזו כוורתת אתן לתמונה: שלות הבוטה!

בעלי שרוי באחת הסיטואציות הקשות בחיים, מהחוריו לעלה מעשר שעות חקירה, הוא אינו ידע כלל מה מצפה לו בעתיד - אבל המבט שלו היה גרגע, שלו, מוחובר.

לימים, כששאלתי אותו איך יכול היה להיות כל כך רגוע בזמן שגלים סערו סביכו, הוא החזר לי מבט תמה - מה שירק להיות מבוהל? יש ברא לאולום והבראה זהה הוא אב רחום, שום דבר רע לא יצא מפיו, וגם אם הדברים נראים לנו כתע קשים, זה רק מפני שאנחנו לא רואים את כל התמונה.

בתחילת התקשייתי להפנים את הדברים, אבל בהמשך השלווה של הדביקה גם אותי, הביאה מזוזר ללבבי.

לאחר פטירת בעלי בחרנו בתמונה זו. היא מעטרת ותולה בכמה סלונים של בני המשפחה. בתהליך פשטוט של טכניקת פוטושופ מחקו ממנה את כל הרקע והשאירו רק את בעלי. לעיתים כאשר נכנסים אנשים לבתי, אני אוהבת לשאול אותם היכן לדעתם צולמה התמונה.

במשך הזמן קיבלתי עשרות תשומות, רובם סבורו שהיא צולמה בחותונה של הבן שלנו, חלוק חמכו שהיא צולמה ברגע עמי מנוחה של נופש משפחתי, יש שחשבו שצולם במהלך אירען של "מתנת חיים" ועוד ניחושים מסווג זה.

אפילו אחד לא ניחש את התשובה הנכונה... לא היה אחד שחלם שהתמונה צולמה בבית המשפט, ברגעים אולי הכי מורכבים שידעו בעלי מימי. כאשר אני מגלה ל'נבחנים' את התשובה הם מתקשים להאמין. לא יכול להיות, הוא נראתה ונגע מדי, אין יתכן שכך נראה אדם לאחר שעשוות על שעות של חקירות, של חרדה ומתח, של צום ועייפות, של חוסר ודאות? אבל זה יכול להיותחו עוכבה. וזה מעלה של הבוטה, הוא זוכה לשלווה מיהודה.

יום שני, ה' בתשרי תשע"ח יצא מבית המשפט לאחר חוויה מטלית של מעצר ואחרי כעשר שעות מתישות של חקירות, זה רגע מטשטש ומבלבל. מי שלא חווה לא יכול להסביר. יצאת מתוך הבניין האפור, לנשות אויר צח, לראות את הרחוב שבחוץ, זו נחיתה לפולנטה חדשה, מהרה. כוֹ שכמעט הספקת לשכו ממנה.

הנחיתה הזאת צריכה להיות רכה, אבל היא לא. אני שחוותתי רק כמה שעות שכאללה (ולא בקרות בית המשפט), הצלחת בקורס לנשים ברגע הזה... ובכלל, מה עבר עליו? הוא נ'ח' למציאות הוו בבית אחת ובלא הינה. רגע לאחר שהוחתם על מסמך לפיו אסור לו לדבר עם מי שקשרו לארגון בכל קשר שהוא, אסור לו לדבר עם נפש היה בועלם על שם נשא שעלה בין חדרי החקירה. אסור לו לוח מפתח ביתו של הרוב לאו אלא למרחוב מורה ובחזרה גם זה בלויו צמה, עליו להציג בחדר החקירה מידי יום בשעה שמנעה ושלושים עד לימי ההליכים. לא פשוט.

עד יותר לא פשוט שבעזר היה בעלי מושל וצוות. נשללה ממנו אפילו הזכות האלמנטרית כל כך לשומר על פרטיות. עזר הוא בבחינת הפרק לכל דבר. מובן מוסים מצבו גורע ממש אסיר. אנשים ראשים להפריע לו, לצעק עליו, לצלם אותו, לרמוס את כבדו ואין לו אפשרות לפתח פה ולצפצוף. כך, עוד לפני שיצא בעלי לרחוב, בעודו ישב על ספסל הנאשימים ושני שוטרים לצד, עטו עליו צלמי חדשנות וכחינו עיתונות והחלו לצלם אותו. זו הייתה חוויה משפילה. כל חייו סלד בעלי מון הצללים ומון הפרוסום, וعصיו צלום נגד ורצוינו בסיטואציה מכיפה כל כך ולא ניתן לו כל אפשרות להביע התנגדות. גם בלילה, כאשר יצא מבית המשפט המתינו לו אנשי התקשרות כללה עורבים גדולים. מקשים על היציאה, מגבירים את מרכיבותה.

morhor ומקומות שכמדינה שלו אין לעציר זכויות על התמונה שלו אך למי שצלמים אותה יש זכויות יוצרים.

איך גילינו זאת? לאחר שהצללים ההוא התפרנס, אחד מותרומי הכליה שלנו, בחר בו על מנת להדפיס אותו על מגנט של ברכת 'אשר יציר' לצייר הרכבים. לא עברו ימים ספורים והוא תורם קיבל מכתב מעורך דין, בו הוא נתבע על הפרת זכויות יוצרים ועל

